

„Danferen“

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSESLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danferen“ udkommer Onsdag i hver Uge.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor.

Naar Læsere henvender sig til Folk, som avorterer i Bladet, enten for at købe hos „em eller for at få Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad.

Følgende Nyhed er os tilsendt: En dansk Mand, Theol. fra Augsburg Seminarium, Minneapolis, J. K. Nygaard, der ventur paa at udfendes som Gbedningemissionær, blev for nogen Tid siden antaget af „Kirke og Fjols“ Redaktør, Past. A. Pedersen, Gbedner Menighed, Chicago, til som rejssende Sekretær eller Repræsentant for „Kirke og Fjols“ at holde Gbedningemissionsmøder, hvor Rejlighed gives, og at modtage nye Abonnenter paa Bladet.

En nyff Biskop taffer Gud for „Lufitania“ Samfning. I „Schleswig-Holsteinischer Sonntagssbote“ har „Generalfurintendent for Schleswig, Dr. Theol. Raffan skrevet en Del Artikler om „Den nuværende Krigssituation og til Krigsline“. Det hedder her bl. a.:

„Vor Samvittighed er ren; ja, vi vil taffe kam, som ikke alene er Døfternes, men alle Fjolslags Gud, for naadig Bistand, naar han lader det lykkes for os at topere med vore Undervandsbaade samtlige amerikanske eller andre Skibe, der tilføjer vore Fjenskrigsmateriel, ganske uden Genhyn til, hvor mange og hvor uforfammende Amerikanere, der findes om Bord paa dem.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

En Biskop, der taffer Gud for naadig Bistand til Samfning af „Lufitania“, det kam man vist fin finde i Fjolsland. „Mar. Stiftst.“

det blev vedtaget, at holde Narsmødet i Ashland, Mich., medens man gerne saa, at der blev truffet Forberedelser til en Reformationsskole paa Skolen hen i Efteraaret omkring 31. Oktober, den egentlige Mødedag.

Der blev ordineret tre Theol. Kandidater under Mødet.

Tilbage var der, skriver Bladet, saa Søndagen, som blev en Højtidsdag, der kaldede nogen Glans tilbage over det ellers glansløse og paa Refraktær fattige Narsmøde.

Fretdag Aften

holdt Prof. Vig Foredrag om Tredremissionen, efter at vi Torsdag Aften havde hørt Missionerens Vebding tale om Tredremissionen blandt Santalerne.

Prof. Vig mindede om Herrens Ord i Gbederbrødet: Kommer eders Bjeledere i Gu, som have forjænt eder Guds Ord. Efter at have nævnt Bionererne S. M. Mühlenberg og Danferen C. L. Clausen som de første lutherke Præster, der faaede Guds Ord blandt vort Folk herover, dødelede han jærlig ved Røgmanden Anders Frederik Andersen, som var en af de første, der faaede Guds Ord ude paa Nebraska's Prairier blandt vort Folk, der den Gang levede under meget fattige Kaar.

Andersen var fra Sun, blev omvendt som Soldat, kom til Amerika 1873, hvor han arbejdede i Racine som Smeder, men blev afkediget, fordi han ikke vilde arbejde om Søndagen. Ved Pastor Adam Dans Indfyldelse blev han sendt til Nebraska at sælge kristelige Bøger og missionære lid; men hvor han kom, møbte han Modstand, Spot og Foragt. I Omaha holdt han Rede i et Brødsforur, som stod her, hvor nu Union Station ligger. Derfra vandrede han til Fob's til Blair, Drum, Adams og flere Steder, hvor han funde finde Randsmand og saa Rejlighed til at bidne for dem om Guds Naade. Som Regel maatte han arbejde med Svovl og Sav de 6 Dage i Ugen for at tjene Jøden. Siden kom han ud til Danneberg og rejste i 1875 med en Fjof Danffe ud til Kearney Co., hvor han tog „homestead“ og opbrøede den, medens han samtidig missionerede trindt omkring, hvor han fandt Randsmænd. „Den danske Bioner“ fandte han spottende „Trepæstren“, fordi han pløjede med Jpre paa sit Kam derude. — 1880 blev han troet af den danske Kirke og sluttede sig til den norske Kirke, hvor det var mere hørelst. Her fik han \$75 i aarlig Løn for sit Missionærarbejde. Siden kom han ud til Oregon, hvor han en Tid var i Forbindelse med de saafaldte „Frisrie“, men kom dog ved Pastor Clausens Indfyldelse efter tilbage til den lutherke Kirke og rejste 1901 med Pastor P. L. C. Hansen tilpaa. Anderfen døde 1911 i en høj Alder.

Naar vi taler om Tredremission, saa lad os mindes de gamle Tredremissionærer og bede Gud give den forenede Kirke mange trofaste, selvfornægtende Arbejdere.

Prof. Rang talte derefter om Emnet: Vår den forenede Kirke lægge jærlig Vægt paa Skolevirkomhed? Kan vifte klar og tydeligt af Guds Ord, hvilke Forpligtelser der hoiler paa Kirken overfor de unge baade i moralisk og kristelig Henseende, ikke mindst her i Kamdet, hvor Religionundersvisning er en privat Sag.

Allerede i det gamle Testaments Dage lærer vi om Profetifoller, om Moses, som Herren bruger efter Uddannelsen i Egyptens Viedom, om Synagogerne o. s. v. I det ny Testamente har vi Befaling om at lære dem at holde alt, hvad Herren har befalet os, og det lærer de ikke i Statskolerne. Paulus var fra en Universitetsskole, Jakob dømte den verdslige Viedom, og vifte noget bedre. De gamle Kirkefædre, Luther, Melancthon, Luthen m. fl. af Kirken's første Mand har faaet en højere Uddannelse. Naar baade det gamle, det ny Testamente, Kristus selv, og Apostlene og Kirken med gennem Lberne kendes ved den højere Undervisning, saa maas vi da ogsaa kendes ved den. Kan vegele paa vor Skolevirkomhed baade fra Erkenndelsen, Kundens og Personlighedens Omraade. Vi faar ikke her for at fremme de religiøse Høler; men de har forjænt noget.

Den vise Bogmeester er den, der hører Guds Ord og gør derefter. Og at gøre derefter, det er for det første at tro det, naar det siger Sandheden om os selv, om vor Synd og vor af Naturen forberede Tilstand, og at tro det naar det taler om Jrelsens i Kristi Jesus. Og at gøre efter Guds Ord, det er videre at leve i af og ved Guds Ord. Den, der gør det, han bygger paa Klippegrund, og hans Hus skal staa fast og uroffret imod Jristtelsens, Neds, Sorgens og Anfægtelsens Storme, ja selv naar Dødens Storm falder an imod ham.

Sluttelig nævntes Davids Ord: „Om jeg end skal vandere gemmen Dødens Styggers Dal, vil jeg ikke frygte; thi du er med mig.“ Siden talte Past. M. Th. Jensen. Han oplæste Davidsalmen 29 og talte ud fra Ordene i 11. Vers: „Herren skal give sit Folk Kraft.“ Guds Fjof trænger til Kraft. Der er faa meget, vi trænger til — stærklighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Milderhed, men Kraft indbefatter i sig alle disse Ting. Derfor det er en dejlig Forjæfning: „Herren skal give sit Folk Kraft.“ Men vil Herrens Fjof tage imod Kraften? Betingelsen derfor er, at vi kender vor egen Kraftløshed, vor Afmagt.

Vi hinger i en af vore Salmer: „Kom, give os samme Lys og Kraft, vor Formand før har haft.“ Skal vi saa den, maas vi gaa samme Vej, som vor Formand har gaaet. Her henvises saa til flere af disse — Moses, Elias, Johannes-Døberen, Paulus — det var ejendommeligt for alle disse, at de udfølede stor Kraft, men ligesaa, at de havde kendt deres egen Afmagt, og det var Guds Kraft, der fuldkommedes i deres Stræbelighed. — Det er naar vi ser op ad i Tilbedelse, at vi ser og sjøler vor Afmagt, men siden henter vi ogsaa derfra Herrens Kraft. Vi opfordres saa ofte i vor Bibel til at se opad, men vi ser nedad, og derfor er der faa lidt Kraft i Guds Fjof.

Her henvises saa til Guds Kraft i Naturens Verden; der er meget at lære af at betragte Guds Kraftudfølelse der baade i Stormens Sus og Brus og i Kordenens Stulsen. — Det kam maaske være svært at se Herrens Kraft i Røds og Mødgers Storme, og dog kam disse være Forbud paa at vise os, hvor blifflige Herren kan og vil gøre det for os, ja vi giver ham Vren.

Og jærlig maas vi se i b d a i vort eget Hjerte. Sangeren har Ret, naar han siger: „Du Slagt, der som en Storm i Øst hen over Livet haster, men aldrig i dit eget Væst til Bundens Døddet-falter.“ Vær stille og lad Herren bygge sit Tempel derinde.

Mod Slutningen paavistes, hvor til vi behøver Guds Kraft: til at leve, — til at stride, — til at lære, og der sluttedes med Verset: „Da som Gud Faders egne smaa i Dagetal vi lære i Randens Kraft af saa og gaa og taie til Guds Væge, opvælske til i Randsdoms Kaar som Kræer i Guds Afbildet vælsket Frukt at være.“ Herrens skal give sit Folk Kraft.

Søndag Aften

Atter om Aftenen, møbte Past. Beretelsen med sit Sangor. Repræsentanten kam nyde Sang jærlig da ogsaa stærkstemmig Sang, men han giver sig ikke ud for at kunne bedømme Sang, hvorfor han vil begrænse sig til at sige — at han glædede sig over at lægge Mærke til mange gode Stemmer, glædede sig over den gode Begyndelse, der var gjort i Retning af virkelig Korfang, glædede sig over at se unge, lovende Menneker blive interesseret i noget, der er værd at interessere sig for, og som kam blive dem selv og Guds Menighed til Døbgælsse, og glædede sig jærlig over at høre dem sjøne Salmerne „Jeg ser dig, søde Kam, af saa“ og „Den store høide Fjof vi se.“

Der blev holdt flere Taler. Først talte Past. J. C. Carljen ud fra Josua 2, 18: „Se, naar vi kommer ind i Landet, da skal du binde denne Stjarnkens Snor i Binduet, gennem hvilket du har ladet os ned, og du skal samle til dig i Huset din Fader og din Moder og dine Brødre og din Faders ganffe Hus“ o. s. v. Han sagde bl. a.:

Vi kender Moses og hans Beretning. Nu er Josua Leder. Han sender to Spejdere ind i Landet. En forhenværende Stjke fjuider dem. Da hun saa hejser dem ned over Muren og lader dem fare, siger hun: Jeg har bevist eder et Gode, beviser I nu ogsaa mig Naade. Saa er det, Spejdere gør. I talen med hende om Stjarnkens Snoren, hvorved hun og hendes Faders Hus skal blive frelst.

Kaleren gif saa over til at tale om en anden røds Snor eller Traad. Det er Jrelsens ved Mødet. Talen herom begynder med Forjæfelsen i Paradiset: „Afvindens Sød skal knuse Slangens Hoved.“ Alle Forjæfelses ved Jndrene og Proheterne vejer fremad imod Mødet, som blev udgød paa Golgatha. Der vegeles ogsaa paa 1. Joh. 1, 7, hvor Ordet om Mødet lyder saaledes: „Jesus, hans (Guds) Søns Blod renser os fra al Synd.“ Det er Stjarnkenssnoren. Vi skal være med at straffe Snoren ud; vi har stræet med og skal fremdeles være med. Den skal strækkes ud ogsaa til vore forvildede Randsmand i Utah. Alle kam Jrelsens ved den, saa jærf er den; bare den føies ud, og der gribes fat paa den.

Der fik vi saa den allerede nævnte Korfang: „Jeg ser dig, søde Kam, af saa.“

Saa talte Past. R. J. Ving ud fra Luk. 18, 35 flg. om den blinde Ligger Barludus. „Du Davids Søn, forborn dig over mig!“ Raabte den blinde. Jesus vil stille for dette Raab. Det kunde itands kam; ellers imet kunde itands kam. Væjen til Mødet var tung, men ikke engang paa den kunde han standse. Men her var en Spæder, som vilde Jrefleren noget, det kunde itands kam. Rangen en tanke og siger: Være jeg baude det som Guds Vren! Men du bliver aldrig frelst, uden du tager Skridtet, anraaber Jrefleren om Hjælp. Herren spurgte den blinde: „Hvad vil du, at jeg skal gøre dig?“ Jeg kom til at tanke paa, da vi herte den dejlige Sang: „Jeg ser dig, søde Kam, af saa“, at den blinde saa Jesus. Her fortalte Taleren saa et Træk om Hans Nielsen Hauge. Han bad bl. a.: „Hvo mig fra alt, hvad mig holder tilbage!“ og det var da, som saa han ind i Guds Ansigt, hans Hjerte forsmæde af Glæde. Fra den Dag saa han, og han fik Rindunder til at se. Efter en Omtale af Pastor J. Lewinen, der har skrevet Sangen: „Mig blegned alle Moser“, i hvilket det i andet Vers ikke skal bide: „Da hjejd jeg“, men da hjejd sig mit stide Kna“ — sluttete han med et Faderor og Tak.

Efter en Salme af Forfamlingen: „Jesus er Navnet magelsit“ talte Miss. N. Nielsen om Indianermissionen ud fra Jesu Ord Joh. 15, 5: „Uden mig kunne I intet gøre.“ Det har vi gjort Eforing af iblandt Indianerne, jagde han. I Jrefningen kamte jeg, at naar vi kom ud til Indlærerne, saa vilde vi snart kunne overbevise dem om Evangeliet's Sandhed. Men vi fik snart andet at vide. Indianerne sattedes Tilfid. De høide haude de skuffet dem. De maatte ligge af Herren altsammen. Det lykkedes ved Indvinderens Tilfid, og siden er en Del bleven undet og Jret til Herren. — Her fortalte et Træk om en Vige, som baude faaet det godt med Herren, men som sigden var falden fra. De hadde dog ikke tabt Haabet om, at hun skal

Søndag Aften

komme tilbage. Der fortalte et andet Træk om en Kvinde, der var død glad i Troen paa sin Kærlighed. Endnu et Træk om en Kvinde, der hadde gaaet med Svantank i sit Hjerte imod en anden Kvinde, og hun kunde ikke gaa til Meters, før hun hadde forlonet sig med denne Kvinde.

Her nævntes bl. a., at 200 Indianere er vundet for Guds Rige, og de ventur mange flere; Herren arbejder med, og ikke saa jærlig meldt sig til Undervisning.

Her fik vi saa den anden nævnte Korfang: „Den store høide Fjof, vi se.“

Past. M. Nielsen talte om den enkelte, Menighedens og Samfundets Dpgaver og lagde jærlig Vægt paa, at Herren maas gøre noget for os hver Dag, om vi skal kunne løse de Dpgaver, der har været fremme til Døstelsse paa dette Narsmøde. Jo mere Herren faar Lov til at gøre for os, des mere kan vi gøre for ham og hans Sag. Saa maas virke i os at gøre alt til hans Velbehag.

Saad vilde alle vore Møder betyde, om ikke „Jesus af Nazareth gif forbi“. Han har gaaet forbi os i disse Dage. Og hvor han gaar forbi, der vil han gøre noget ved enhver. Det maas komme lægere end til Randskab om Jesus, hvor god den end er. Jesus maas saa gjort noget ved dig, om du skal blive frelst. Det bliver ikke til noget, før du raaber: „Du Davids Søn, forborn dig over mig!“

Her sang Past. A. B. Hansen en Solo-Sang om, hvad det er at leve.

Mr. E. V. Svendsen, Albert Lea, Minn., talte om Glæden i Herren. Vi kam ikke som Kammerfænder fra Morland drage vor Vej med Glæde, med mindre vi ejer Treden for Jesu Skuld.

Formanden talte saa et Slutningsord og forjægte at karakterisere det founde Narsmøde. Han fremhævede jærlig, at det i flere Henseender hadde været et stort Narsmøde. Saa lagde han Vægt paa, at „med Herren“ det betyder Jremsed, Fremgang.

Saa talte Stedets Præst, Past. James Peterjen. Han taffede paa Guds og Menighedens Begne og udtalte den Overbevisning, at dette Narsmøde hadde sat Spor for vore Jndres Ræder.

Vi brøder ikke om at karakterisere Narsmødet, men vil blot sige, at det ikke var store Mærkeløser, der prægede Narsmødet i Kar, men derimod en broderlig Forhandling af de Spørgsmaal, der kom frem i Forbindelse med vort Arbejde som Kirkefamsfund og saa en rig Forfyndelse af Guds Ord — og det er vel i Grunden det første, saa fandt det gamle Ord endnu galder: „Det kræves af Gusholdere, at man maas findes tro.“

Stal dog nævne et Par fremtrædende Træk i Forhandlingerne. Det ene var, da Taleren var om, hvad vi skal gøre med Luther College i Racine; da der fremkom Forslag om at sælge denne Skole, da viste der sig en stærk Stemning i modsat Retning. Saa hellere vente og se Tiden an. — Det andet Træk var, at der i Kar vifte sig Stemning for Dp rettelte af et Pensionssfond for udtjente Præster og Professore. Der blev gjort en Begyndelse.

Bisfelig var Narsmødet i Garland et stort Møde, vistnok Samfundets største, og det har jo sin Betydning, saa fandt det er vor Dpgave at samle vort Folk om Herren i Raadens og Jreflens Midler. Om Søndagen bedømtes Forfamlingen i Tellet til over 3000, og i Menighedens Spjefsal bespistes op imod 1000 til Middag.

Menigheden i Garland med dens Præstefamilie fortjener Paakjennelse og Tak for, som de løste deres Dpgave som Vært over for de mange Gæster, og dette galder baade Mødestedet, Bepfisingen og Indfartering. Vi vil sikker alle mindes Garland-Folkene med Glæde.

Der var holdt flere Møder, end vi har meddelt om eller fra, jærlig Ungdomsmøder i Kirken og engelfe Møder i amerikanke Kirker. Grunden til, at vi intet har fra disse, er simpelthen, at Referenten ikke kunde være flere Steder paa en Gang, saa han foretrak at være med der, hvor Godeomsberne holdtes.

„Politisk Skitsebon.“

I sidste Nr. af „Danferen“ har Pastor Hjortsvang skrevet en Artikel med Overkrift: „Politisk Skitsebon“. Anledningen til dette Skuffes Fremkomst er, at jeg i Slutningsbønnen efter Rabiningsprædiken i Garland skal have bedet Gud om at ville bevare det danske Kongerige fra Udflettelse.

Det er i høj Grad en Dp rettelte, at det var „a slip of the tongue“, og intet mere, end mere, endskont jeg tør sige, at jeg stod ikke tanseløst og bad efter Prædiken. Det, jeg vilde bede om, var naturligvis, at Gud vilde bevare Danmark, mit gamle Fæderland, fra Udflettelse. Derom har jeg i mange Kar bedet i Kirkebønnen — det er mig en Hjertesag at gøre dette — og netop det har jeg ment at ville gøre i Garland.

Det er vel tydelig og klar Vefed, og jeg haader ogsaa, at disse Linier skal ganffe berolige Pastor Hjortsvang. Men saa vil jeg gerne sige, at det var meget fedelig, at Past. Hjortsvang ikke trakts efter Gudsstjenseten paataale denne Sag for mig, saa at jeg kunde have faaet en Anledning til at forrigere dette Udtryk, hvad jeg vilde have gjort i. Fds. ved Eftermiddagsmødets Begyndelse, og jeg synes, at det vilde have været mere broderligt og hensynsfuldt hadlet end at vælge at lette Hjertet i „Danferen“ for den tunge Vord.

„Aspirationerne“ og „Opfyndens“ skænker jeg Hjortsvang. Det er i denne Forbindelse kam Kling-Klang. — M. N. Andraesen.

Det har glædet mig meget at vi har faaet tilstrækkelig til at betale de Matsumotos uforfyldte Gæld. Da jeg var især glad, da jeg for nylig var i Moji og mærkede hvor taknemmelige de var. Den har truffet haardt paa flere end en.

Der er maaske flere som vil give endnu, saa at der bliver Overflud. Efter det, saa maas vi vel nok bruge dette Overflud til et Slags Sagnfond, som jeg tidligere har talt om, hvoraf vi kan hjælpe vore Arbejdere i Fald de overales af værtere Sygdom. Naar vi Overflud, gemmer vi det; og hører vi ingen Modfyldelse, saa vil vi anvende det som antyd.

Moji.

Da jeg har talt om Matsumoto saa jeg nok helst med det samme fortælle lidt om hvordan det gaar i det ny Kapel i Moji.

Da jeg var deroppe forleden, skulde jeg tale Søndag Aften i Moji. Men saa blev det en saa voldsom Storm, at det var næsten umuligt at færdes ude. Adventstjerne var lige kommen til Vren samme Dag, og jeg ventede da heller ikke at se en eneste Tilhører en saadan Aften. Naar Bygterne kom, var det afholdt umuligt at holde en Paraphyly oppe, saa jeg var selv bleven pjaffvaad om Venene bare for at gaa et lille fort Stykke Vej.

Matsumoto satte sig dog til at spille Orgel og syngte saa højt han kunde; efter at have holdt „Sangvælske“ paa den Maade en halv Times Tid, var der endog kommen et Menneker sammen.

Det maas være Menneker, som virkelig snuffer at høre noget, tænkte jeg ved mig selv og bad om at jeg maatte kunne give dem noget, der var værd at høre paa.

Efter at have talt en lille Time og vi havde afsluttet Mødet paa vanlig Vis ved at indbyde til personlig Samtale, var der virkelig ogsaa en Mand. Han gif med op overmaa, og saa fortalte han: „Jeg er her i Moji kun for at finde en Rejlighed til at komme ud at jelle som Smand. Da jeg lag ikke hadde noget at bestille, snuffed jeg noget at læse; jeg fik fat paa et Atestamente, uden virkelig at vide, hvad det var. I min Barnsdag sagde Væeren til os, at Kristendommen var en jærlig Religion, saa jeg har altid aflyst den. Men nu saa jeg, at denne Bog var skrevet om Kristendommen, og jeg fandt intet farligt i den. Jeg har læst den igennem to Gange, og dog forstaaer jeg ikke ret meget af den.“

Saa fik jeg her til Mødet i Aftes og igen i Aften, men der er saa meget, jeg gerne vilde vide næjere Vefsed om: Hvad er det i Virkeligheden at blive en Kristen? og hvorledes kan man blive det?“

Vaade Matsumoto og jeg prøvede at fortælle ham saa ligetil som muligt hvad han snuffed at vide. Jeg maatte træffe mig tilbage efter en halvoanden Time, men Matsumoto blev ved endnu længere, Søndag kom han igen; Mandag Morgen var han der atter, han syntes virkelig at ville benytte Rejligheden, mens han hadde den til at blive Kristen.

Da var en Mand oppe i Toverne og hadde hidtil ikke hørt andet end ondt om Kristendommen, og af dem der desværre endnu mange Millioner, men kam saa, der som han faaledes næsten med et laar om. At det maas blive til virkelig Liv for ham har jeg godt Haab; Matsumoto kendte en Smand der er kendt som en ualmindelig ivrig Kristen, og han fik de to gjort bekendt med hinanden Mandag Eftermiddag.

Dairi

er en stor Vn, der er lige ved at være en Fortid til Moji; her har Matsumoto været saa heldig at faa et godt Sted til Gbedskapel. Han tilbringer som Regel hver Mandag Eftermiddag her med Svovelsøg, om Aftenen har han saa Søndagskole. Den Aften jeg var der, var der 52 Vren (saavidt jeg nu hukker) han hadde i alt 82 Raabe paa Visten, men kam en Trediedel er regelmæssige. Foruden Værene var der omkring lige faa mange voksne, der stod op i Changan eller Gaden uden for Huset og nogle enkelte der gif ind i et Værelse bagved, hvor de funde høre iden at ses.

Her fik jeg de nogle Salmer, det gif meget godt. Saa lærte de en ny, de Sang Rinde for Linie efter Matsumoto flere Gange indtil de selv funde syngt et helt Vers. Saaledes lærte de baade Ordene og Melodien.

Brev fra Japan.

R. N. Andraesen.

Da jeg har talt om Matsumoto med nogle gamle forretnings Billeder, der har gjort Tjeneste i ca. 14 Kar, idet han har lappet paa den Gang efter Gang saa de endnu er helt rejskeftable. Det var de store Væerean E. S. Billeder, som bruges enkelte Steder og saa i vore Menigheder — funde I ikke sende os nogle brugte Sæt? Det vilde være en uundervelig Højeft at have et saadant Sæt til det gamle og ny Testamente for hver Arbejder, vi har. Lufft nu paa det!

Da kam fæstfæredet over Brulluppet i Kana, og det var en Fornøjelse at høre hvorledes disse Vren, der for tre Maanedes siden aldrig hadde hørt et Ord om Jrefleren, funde fortælle, hvad de hadde hørt forrige Mandag.

Saa fik de en ny Lektie: Rifodennus. Matsumoto er en Mester i at tale til Vren; han gennemgik hele det tredje Kapitel af Joh. Ev. med dem paa en saadan Maade, at de lyttede med Interesse hele Tiden og af og til gav overperlige Svær. Saaledes til Rifodennus Sværagsmaal: hvorledes kan et Menneker fødes på ny, naar han er gammel? Hère Sander kom i Veiret, men de sank efter lid, ikke en sagde et Ord imtogen en Dreng, der rev en andens Haand ned og jagde nok saa frejdt: „Gør ikke dig selv til Kar, det kam du ikke soare paa!“ Tilfjibit var der fun en Haand oppe, og der kom et Svær: „Det er at faa et nyt Hjerte, der er godt, i Stedet for et urent og daarligt Hjerte!“

Jeg kunde baade omfavnet den sønne lille Dreng, der haarede saa godt, jeg kunde endnu bedre have omfavnet Matsumoto der hadde alleerede faaet saa meget ind i et Varnøjerte der.

Efter at Matsumoto var færdig talte jeg en halv Times Tid til de samme Vren. Saa talte Matsumoto til de voksne, og jeg ligesaa, men det er som om ingen overet at blivde der efter at Værene er gaaet. Ofte var der fun en halv Snes Menneker foran en, men saa var der jo nogle i Vagbærket.

„Nej, det er mens man har Værene, at man i Taler til dem skal tale til de voksne,“ sagde Matsumoto.

Mindes Matsumoto og hans trofaste Arbejde i Moji og Dairi, bed om at der snart maas indfyldes nogen Frukt. Mindes ogsaa hans Suktiru, der lige i disse Dage er nedkommen med en sund vefstakt Søn, saa nu har de to Vren.

Med Hilsen fra eders Vefending J. M. T. Wintjer